J.B. Shurk: Plutokratické Světové ekonomické fórum (WEF) by mělo být zrušeno

- CZ24 News | 30. října 2022

SVĚT: V předchozím textu jsem upozornil na vážné hrozby, které pro svobodu jednotlivce, inovace a všeobecnou prosperitu představuje "Velký reset", který prosazuje Světové ekonomické fórum (WEF, World Economic Forum). Musíme rozvířit diskusi o těchto hrozbách a pečlivě zkoumat nebezpečí, které toto obrovské bohatství soustředěné v rukou tak malého počtu lidí představuje pro svobodné národy.

Bez ohledu na to, zda jsou jeho deklarované záměry ušlechtilé, je cílem "Velkého resetu" odklonit politickou moc od jednotlivých občanů ve prospěch zájmů malé mezinárodní třídy finančních elit. Tento posun v rovnováze moci ve společnosti by zásadně změnil vztah mezi občany Západu a jejich národními vládami. Aby občané získali zpět svou moc, tak musí znovu přijmout základní pilíře svobodného trhu a musí znovu začít kriticky zpochybňovat motivaci politických autorit.

Ze všech přesvědčivých obhajob lorda Actona o svobodě jednotlivce jako nejvyšším cíli lidské civilizace je nejpamátnější tento výrok: "Moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně." Jakkoliv je tento výrok známý, tak jeho univerzálnost je často ignorována. Velkou moc nemají jen králové, generálové a papežové. Všude tam, kde je osoba, skupina nebo instituce schopna – prostřednictvím lákadel, nátlaku nebo hrubé síly — ohýbat svobodnou vůli jednotlivce, existují struktury a nástroje moci. Místní školní rada může mít koneckonců bezprostřednější vliv na rodinu člověka než Rada OSN pro lidská práva plná zástupců despotů, kteří mají tendenci vyhlašovat mezinárodní rezoluce zaštiťující jejich zločiny. Bohatý farmář, který má velký vliv na trhy se zemědělskými plodinami nebo trhy s dobytkem, ovlivňuje rozpočty menších farmářů. Malý počet nadnárodních korporací, které ovládají většinu televizních a tištěných zpravodajských médií po celém světě, kontroluje také sociologické páky schopné vytvářet a měnit veřejné mínění. Moc v jakékoliv podobě – politické, ekonomické, kulturní či duchovní – je pro lidskou svobodu trvalým ohrožením, a proto je třeba se před ní vždy mít na pozoru jako před potenciálním nepřítelem.

Je také pravda, že ti, kdo mají moc, mají jen malou motivaci držet svou moc na uzdě a mají velkou motivaci k tomu, aby svoji moc dále posilovali. Případy lidí, jako byli například Lucius Quinctius Cincinnatus a George Washington – kteří získali téměř úplnou kontrolu nad národním státem a pak se této obrovské moci dobrovolně vzdali a s pokorou se vrátili k životu obyčejných farmářů – jsou skutečně vzácné. Příklady ctnostného sebeovládání jsou historickými výjimkami, protože "s jídlem roste chuť." Stejně tak je neobvyklé aby se ti, kdo mají v rukou hrubou moc, bezohledně a bombasticky chvástali svou nadvládou nad ostatními. Lidé a instituce, kteří mají skutečnou moc, raději zůstávají ve stínu a vykonávají moc ve jménu vznešených myšlenek, cílů, lidí a kauz, které mají větší přesah, než oni sami.

Není žádným tajemstvím, že peníze ovlivňují politiku, přestože politici vehementně obhajují svou občanskou nezávislost na lobbistech a mecenáších, kteří plní jejich volební pokladny. (Foto: iStock)

"Blaho lidu," poznamenal výstižně Albert Camus,"… sloužilo vždy jako alibi tyranům." Velcí masoví vrazi 20. století tuto pravdu potvrzují. Lenin, Stalin, Hitler, Pol Pot a Mao způsobili smrt desítek milionů lidí, ale nečinili tak, jak ujišťovali svět, pro svou vlastní slávu, ale pro blaho "lidu". Castro a

Guevara nechali popravit desítky tisíc politických vězňů, přičemž absurdně tvrdili, že tak učinili ve jménu "svobody".

"Většinu zla na světě," varoval prý chladně Thomas Stearns Eliot, "páchají lidé s dobrými úmysly." Když se tedy lidé nebo instituce zaštiťují "dobrými úmysly" a hlasitě prohlašují, že pracují v "nejlepším zájmu lidu", je to přesně ten okamžik, kdy je svoboda jednotlivce nejvíce ohrožena.

Dnes na Západě čelíme nepříjemnému paradoxu. Ve stejné době, kdy vedoucí představitelé jednotlivých států hájí vágní pojmy "demokracie" před "autoritářskými" hrozbami za svými hranicemi, tak moc a vliv na Západě do svých rukou koncentruje několik málo lidí. Není žádným tajemstvím, že peníze ovlivňují politiku, přestože politici vehementně obhajují svou občanskou nezávislost na lobbistech a mecenáších, kteří plní jejich volební pokladny. Díky organizacím, jako je Světové ekonomické fórum (WEF), které otevřeně řídí legislativní programy a exekutivní kroky národních států po celém světě, bohatí mecenáši elitních ekonomických společností stále hlasitěji projevují své ambice přetvořit svět podle svých vlastních návrhů na "Velký reset" (Great Reset), zatímco v domácích záležitostech národních států hrají občanům politické divadlo.

Klaus Schwab, zakladatel a výkonný předseda Světového ekonomického fóra, vystoupil v roce 2017 s Davidem Gergenem na Harvardské Kennedyho škole (John F. Kennedy School of Government) a otevřeně se chlubil svým vlivem na mnoho národních lídrů:

> "Musím říci, že když zmíním jména jako paní Merkelová, dokonce i Vladimir Putin a tak dále, ti všichni byli Mladými globálními lídry (YGL, Young Global Leaders) při Světovém ekonomickém fóru. Avšak to, na co jsme nyní opravdu hrdí, je mladá generace, jako je premiér Trudeau, prezident Argentiny a tak dále. Takže pronikáme do vládních kabinetů. Například včera jsem byl na recepci pořádané na počest premiéra Trudeaua a vím, že polovina jeho kabinetu, možná více, jsou členy YGL Světového ekonomického fóra…. To platí v Argentině a platí to teď i ve Francii…."

Když se předseda mezinárodní ekonomické nevládní organizace veřejně chlubí svým vlivem na lídry suverénních národních států, tak ho těžko můžeme považovat za obhájce předností "demokracie".

Poněkud groteskní ukázkou kontroly Světového ekonomického fóra nad jednotlivými státy se v posledních dvou letech stalo až děsivě běžné papouškování hesla Světového ekonomického fóra "Build Back Better" ("Budovat znovu lépe") vedoucími představiteli Spojeného království, Francie, Německa, Austrálie, Nového Zélandu, Kanady a Spojených států. Bohatství a politická moc jsou v kabalách nejvyšších pater společnosti hustě propojeny, a proto se podařilo izolovanému a privilegovanému WEF ovládnout vládní politiku na celém Západě.

Jak při bezprostředním řešení pandemie COVID-19, tak při plánované reakci na tvrdé ekonomické dopady spojené s dlouhodobými lockdowny, západní státy v mnohém přímo vycházely z politických ediktů WEF. Ačkoliv v Severní Americe, Evropě a jižním Tichomoří ještě stále vládne jakýsi náznak "demokracie", je zřejmé, že plutokracie – vláda bohaté elity – rychle přebírá úplnou kontrolu nad budoucností Západu.

Je pozoruhodné, že dnešní plutokraté mají jen malý zájem o to, aby byly trhy skutečně svobodné. Na rozdíl od J. D. Rockefellera, Andrewa Carnegieho, J. P. Morgana a dalších průmyslníků a obchodních magnátů z konce 19. století, kteří zbohatli v době největšího hospodářského růstu před masivním rozšířením regulujícího státu – který do všeho strká nos – se dnes skutečně velice bohatí lidé často zasazují o státní zásahy do trhů. WEF například požaduje, aby vlády přijaly naléhavá opatření k boji proti změně klimatu, online dezinformacím, přelidnění, využívání energie z uhlovodíků, a zabývali

se kybernetickou bezpečností, umělou inteligencí, vlastnictvím zemědělských podniků, zásobováním potravinami, odstraněním soukromého vlastnictví vozidel a zavedením protokolů občanské kontroly jako obraně před budoucími pandemiemi. Regulace lidí a trhů má dnes pro ty, kdo mají bohatství a moc, naprosto prvořadý význam.

Regulace (které mají podobný dopad jako daně) ze své podstaty zdražují náklady na podnikání a přinášejí prospěch monopolním Goliášům s hlubokými kapsami na úkor všech začínajících Davidů, kteří ohrožují jejich postavení na trhu. Když elity úspěšně ovlivňují politiky, aby přijímali zákony, které jsou výhodné pro jejich osobní finanční zájmy – což je korupční praktika známá jako regulatorní zajetí (*regulatory capture*) – tak narušují normální dynamiku kteréhokoliv volného trhu. Když například vláda nařídí na celém trhu dražší formy "čisté" energie, tak bohaté korporace, které jsou schopny tyto dodatečné náklady snášet, získávají vedlejší výhody v podobě pohlcení tržního podílu, který opustili menší konkurenti neschopní přežít. A to je jejich záměr.

Plutokraté využívají zákony a regulace jako meč a štít, aby zabránili potenciálním konkurentům vstoupit na trh a zároveň rozšířili svou monopolní moc. Využívají tak politickou protekci a módní politické cíle, kterými maskují svoje vlastní zájmy, jen aby si udrželi vlastní bohatství a kontrolu. Klimatické změny, veřejné zdraví, udržitelné zásobování potravinami – všechny tyto otázky veřejné politiky nejbohatší lidé na Západě cynicky využívají jako falešnou záminku ve snaze udržet si svou ekonomickou nadvládu.

Toto spojení finančních zájmů a vládní moci vytvořilo něco jako naruby obrácený fašismus. Místo toho, aby nějaký charismatický politický vůdce po vzoru Benita Mussoliniho požadoval, aby titáni průmyslu konali ve prospěch státu a v zájmu lidu, tak nová třída plutokratů nyní řídí směr národní politiky a platí politikům, aby zajistili spolupráci občanů.

Je pozoruhodné, že dnešní plutokraté zastávají téměř totožný postoj jako tradiční komunisté, když tvrdí, že "ekonomický koláč" je pořád stejně velký, nikdy jej nelze skutečně zvětšit, a proto rostoucí populace bude dostávat stále menší porce. Je-li ekonomické bohatství považováno za konečné, tak je pro udržení statusu quo politické moci nezbytné zabránit ostatním v získání osobního blahobytu. Když je však tržní soutěži umožněno, aby bohatství rostlo neomezeně, tak nejenže se zvětšuje bohatství větší části populace, ale i politická moc se rozprostírá rovnoměrněji.

Když je "stoupajícímu přílivu" volného trhu dovoleno "zvednout všechny lodě", nemá ani plutokrat ani komunistické politbyro příliš velkou moc. Z tohoto důvodu mají komunisté i plutokraté podobný cíl – minimalizovat osobní blahobyt většiny občanů a zároveň maximalizovat politickou moc malé menšiny vládních činitelů. V komunismu má tento typ mocenského uspořádání podobu oligarchie neboli vlády několika málo osob. V případě oligarchie podle Světového ekonomického fóra, kdy nejbohatší lidé na Západě manipulují centrálně řízenými vládami, je výsledek prokazatelně plutokratický.

Pro plutokraty jsou skutečné volné trhy hrozbou pro jejich obvyklou manipulaci politické moci. Pokud skutečné trhy existují, tak nekonečné lidské inovace z času na čas naruší tržní postavení kterékoliv firmy. Včerejší lídr v oboru může rychle zkrachovat, pokud dnešní začínající vynálezce navrhne lepší nebo levnější konkurenční výrobek. Základem růstu volného trhu je kreativní destrukce. Pokud chápeme inovaci výrobků jako jedinou a největší proměnnou pro dosažení dlouhodobého hospodářského úspěchu, tak je snadné pochopit, jak obtížné je udržet si na trhu po delší dobu náskok. Jen zřídka se najde firma, která dokáže rok co rok inovovat tak efektivně, že přežije desítky let nebo i déle.

To je samozřejmě důvod, proč se tolik kapitálu nalévá do výzkumu a vývoje v neustálé honbě za "novou Velkou věcí". To je také důvod, proč společnosti a soukromí investoři diverzifikují své podíly,

aby mohli finančně profitovat, i když se úspěšná inovace objeví daleko od jejich domény. Když však korporátní giganti šikovně předcházejí své vlastní hrozící finanční smrti prostřednictvím politického vlivu a regulatorního zajetí, tak podvádějí trhy na úkor široké veřejnosti. Když se tato alternativní, ale zkorumpovaná cesta k trvalému bohatství stane modelem ekonomického "úspěchu", tvůrčí inovace budou trvale zašlápnuty hrubým politickým vlivem. Jinými slovy – "absolutní moc absolutně korumpuje".

Aby mohla vzkvétat svoboda jednotlivce, musí vždy existovat konkurenční síly jako protiváha koncentrované moci v jakékoliv podobě. Pokud je ekonomický monopol využíván k vytvoření plutokratické kontroly nad vládní politikou, pak je pro společnost nezbytné uvolnit plný potenciál tržních sil, který zničí nekonečnou moc a bohatství a podpoří všeobecnou prosperitu občanů.

Kroky k dosažení takového cíle se dnes nijak neliší od těch, které byly nezbytné v roce 1776, kdy Adam Smith poprvé publikoval svou knihu Bohatství národů. Levné a hojné zdroje energie snižují vstupní náklady na vybudování podniku. Minimální zdanění, které se nesnaží konfiskovat bohatství ani trestat úspěšné inovace, vytváří nekonečný přísun tvůrčích talentů a tvůrčí energie. Omezená regulace udržuje nízké náklady na tržní transakce. Úcta k soukromému vlastnictví a spravedlivé a nestranné uplatňování obchodních zákonů podporují kapitálové investice. Pokud nezdaňujeme plody práce jednotlivce, tak podporujeme exponenciální růst produktivity pracovní síly. Poskytování nástrojů k získávání znalostí a dovedností s minimálními náklady podporuje nejen vzdělanou pracovní sílu, ale také politicky kompetentní občany.

Není tedy ani zdaleka náhodou, že všechny výše uvedené politické recepty jsou dnes smeteny ze stolu. Politický intervencionismus urychlil energetickou krizi Západu. Když se Barack Obama v roce 2008 ucházel o post prezidenta USA, tak trval na tom, že zvýší daně, i kdyby to v konečném důsledku snížilo celkové veřejné příjmy, protože taková politika byla podle jeho ideologie "spravedlivá".

Regulační orgány a daňové úřady si nárokují jurisdikci nad každou částí průmyslu, výroby a distribuce výrobků. Desítky tisíc zákonů, pravidel a předpisů téměř znemožňují podnikatelům pohybovat se na trhu, aniž by se neúmyslně dopustili přestupků nebo se v budoucnu nestali terčem stále rostoucí armády vymahačů regulačních předpisů. Občané jsou zdaňováni ze svých mezd, příjmů, nákupů, majetku, investic, prodejů atd., a pokud po nich po smrti ještě něco hodnotného zůstane, tak si stát pravděpodobně ještě ukrojí pořádný krajíc z jejich pozůstalosti. Ta samá jednotka práce je takto opakovaně zdaňována jako na běžícím pásu.

A nakonec, v době bující politické korektnosti a "probuzené" (*woke*) kultury "rušení" (*cancel culture*) bylo základní vzdělání nahrazeno indoktrinací a politickými dogmaty. Matematika, přírodní vědy, dějepis a filozofie byly rozředěny, aby se v nich uvolnilo místo pro ideologický náboj, jehož cílem je často studenty rozdělovat. Společným a přirozeným důsledkem všech těchto vládou podporovaných nekalých praktik je propad mezigenerační sociální mobility ve Spojených státech, kterou dřív obdivoval celý svět.

Komu prospívá, když jsou většině občanů odepřeny ty nejzákladnější pilíře pro vytváření prosperity? No samozřejmě z toho mají prospěch ti, kdo jsou u moci, protože díky zmanipulování systému ve svůj prospěch a institucionalizaci destruktivních návyků v populaci se jen velmi málo lidí, kteří by mohli jejich nadvládu zpochybnit, dostane ve společnosti dostatečně vysoko na to, aby to mohli učinit. Plutokracie vítězí. Izolovaná a sobecká klika bohatých elit sdružených ve Světovém ekonomickém fóru vítězí. Naprostá většina občanů Západu však mizerně prohrává… a to opakovaně, znovu a znovu.

AUTOR: J.B. Shurk

ZDROJ: gatestoneinstitute.org

Překlad: Helena Kolínská, Libor Popovský